

Oportune de eo fecisti mentionē quippe de illo mecum animo agebam qui se speravit hoc scire et alios edocere posse non eadem via qua paulus sed eadem tamen tendens **Laurencius.**
Non modo plus quam debuit sibi confisus et maiora suis viribus aggressus est. sed nec eodem tendit nec viam confecit quam miratur **Antho-nius.** cur ita **Laurencius.** Audies hoc enim est quod dicere volebam. Nam primo paulus ait non est volentis neque currentis hominis. sed miserentis. Hoc enim in tota disputatione colligit non quidam verbis sed re. non est providentis sed volentis et currentis hominis. Deinde non est satis disputare de providentia dei nisi dicatur etiam de voluntate quod ne multa dicam ex facto tuo probari potest qui non contentus prima questione explicata de proxima quoque querendum putasti. **Antho-nius.** Cum penitus orationes tuas considero verissimam de boetio sententiam protulisti. a qua ne ipse quidem appellare deberet. **Laurencius.** Et quid cause fuisse putas ut homo christianus a paulo desisteret. eiusque nusquam meminere cum in eadem materia quae ille tractaverit versaretur atque adeo in toto opere de consolatione nulla usque de religione nostra nulla de preceptis ad beatam vitam perducen-tibus nulla de christo mencio ac pene significatio reperitur. **Antho-nius.** opinor. quod vehementer admirator philosophiae fuit. **Laurencius.**

Der Leser liest aktiv

Dieser humanistische Dialog über eines der ewigen philosophischen Probleme, nämlich ob es einen freien Willen gibt, bewegt den Leser zu eigenen Einzeichnungen. Kaum erkennt man die gedruckten Gesprächspartner Laurentius und Antho-nius.